

THE GILLETTE MARRIAGE

FERDINANDO FREGA

GILLETTE विवाह

THE FAMILY · 16

विवाह

ते चालत, तेव्हा पुरुष असूनही, ते एकेकाळी ज्या लष्करी अधिकाऱ्याच्या रूपात होते त्याचा डौल आणि ताठ बांधा अजूनही दिसत असे, पण निवासी शाळेत त्यांना मिळालेले संस्कारही दिसत, जिथे एकच नियम चालत असे: कमी बोला आणि सगळे ऐका.

1962 च्या त्या ऑक्टोबरमध्ये ते सत्तावीस वर्षांचे होते, जेव्हा ते काम करत असलेल्या तंबाखूच्या दुकानात तिला आत येताना त्यांनी पाहिले आणि त्याच क्षणी ते तिच्यावर भाळले.

उंच, लक्षवेधक, दिसण्यात निःसंशय दक्षिणेकडची, आणि नजरेत तो खट्याळपणा, जो फक्त स्त्रियांनाच देता येतो. पण ती फक्त सोळा वर्षांची होती. तिचे नाव Giovanna होते, पण कुटुंबातल्या सगळ्यांसाठी ती नेहमीच Gianna होती.

त्यांनी लगेच त्या ग्राहकाकडे तिची चौकशी केली: ती कोण, तिचे कुटुंब कोणते, ती कुठली. तिच्या वयाकडे त्यांनी फारसे लक्ष दिले नाही. त्या काळी असल्या विवाहाला तिहेरी आशीर्वाद असे: कुटुंबांचा, चर्चचा आणि समाजाचा. मुलींना मार्गी लावण्याचा मार्ग म्हणून तो सादर केला जाई, पण प्रत्यक्षात मार्गी लागत ते फक्त मुलगे.

तिचे वडील रेल्वेत काम करत. तिच्या आईचा गावात एक प्रतिष्ठित शिवणकामाचा व्यवसाय होता, तिथे शिवणकाम करणाऱ्या स्त्रिया कामाला होत्या आणि उच्च दर्जाची कारागिरी मागणाऱ्या आणि त्यासाठी सढळ हाताने पैसे देणाऱ्या नामवंत कुटुंबांसाठी तिथे कपडे शिवले जात.

Gianna ला आणखी एक बहीण होती, Francesca, जवळजवळ दोन वर्षांनी मोठी. संतुलित आणि शांत, हा गुण तिच्यात आजही आहे.

चित्र पूर्ण झाल्यावर माझ्या वडिलांनी त्या ग्राहकाला त्या कुटुंबाशी आपली ओळख करून द्यायला सांगितले. त्यांना माझी आई पत्नी म्हणून हवी होती. त्यांना तिच्याशी लग्न करायचे होते. त्यांना ती हवी होती.

आणि म्हणून, एप्रिल 1963 मध्ये त्यांचे लग्न झाले.

ते जेव्हा जेव्हा आपल्या पत्नीच्या गुणांचे कौतुक तिच्या आईपाशी करत, तेव्हा ती हसून म्हणे की ते खरे नाही, कारण Gianna एक चांगली अभिनेत्री आहे, जी कधीच परवानगी मागत नाही. तिला जे हवे ते ती सरळ घेऊन टाकते.

आपण त्या मुलीला कधीच घडवू शकणार नाही किंवा आपल्या कल्पनेतल्या साच्यात ढाळू शकणार नाही, हे कळायला माझ्या वडिलांना तीन महिनेही लागले नाहीत. ती फक्त स्पष्ट विचारांची एक स्त्री होती, आणि हे त्यांनाही स्पष्ट करून देण्यात तिने वेळ दवडला नाही.

एक दिवस त्यांनी तिच्या थोबाडीत मारली. त्या काळी कुटुंबात हा पुरुषाचा हक्क मानला जाणारा वर्तनप्रकार होता.

पण तिने आपला तोल ढळू दिला नाही.

ती बाहेर पडली आणि सुन्या-कातऱ्यांच्या दुकानात गेली, तिथे तिने मांस तोडण्याचा एक सत्तूर आणि खाटकाचा एक सुरा विकत घेतला.

ती घरी परत आली, माझ्या वडिलांकडे पाहिले आणि म्हणाली:

“पुन्हा कधी असे करायचा प्रयत्न केलास, तर मी रात्री येऊन तुला ठार मारीन.”

तिच्या आवाजात ना नाट्य होते, ना संकोच. फक्त खात्री.

ती हे करेलच, याची खात्री.

पंधरा दिवस ते घरातच, एका वेगळ्या खोलीत कडी लावून झोपले, आणि धोका टळला याची खात्री झाल्यावरच बाहेर आले.

आणि तोच एकमेव प्रसंग उरला.

ते Reggio Calabria पासून तीनशे किलोमीटरवर असलेल्या कोसेन्झाला राहायला गेले.

त्या काळी महामार्ग नव्हता, आणि जिल्ह्यांच्या रस्त्यांवरून आणि छोट्या गावांमधल्या न संपणाऱ्या वाहतुकीतून प्रवासाला जवळजवळ सहा तास लागत.

दोन नजरा.

तीन मिनिटांपेक्षा कमी.

एक भविष्य ठरवायला तेवढे पुरेसे होते, एका अशा प्रेमात, जे शारीरिक रूपाने बासष्ट वर्षे टिकणार होते, पण त्यांनी जे केले त्यात आणि आमच्यात, त्यांच्या मुलांमध्ये, चिरंतन राहणार होते.

कोसेन्झा – 1963

त्यांनी Corso Italia वर एक घर भाड्याने घेतले, शहराचा मध्यवर्ती भाग, दुकाने आणि सार्वजनिक वाहतुकीची चांगली सोय असलेला. पण मधुचंद्र संपल्यावर सामान्य आयुष्याकडे परतणे हा असा टप्पा होता, जो कोणालाच माहीत नव्हता.

दर सोमवारी माझे वडील पहाटे दोन वाजता घरातून निघत, जेणेकरून आठ वाजता एका दुकानाबाहेर पहिल्या ग्राहकाकडे पोहोचता यावे. ते तीनशे किलोमीटर गाडी चालवत आणि मग आठवडाभर, दिवसेंदिवस, घराच्या अधिकाधिक जवळ काम करत, शुक्रवारी संध्याकाळी पुन्हा घर गाठेपर्यंत.

दरम्यान, माझ्या आईच्या नशिबाने तिची भेट Nora Formisano यांच्याशी झाली, ज्या तिच्या घरासमोरच राहत, आणि दोघी मैत्रिणी झाल्या.

Nora तिच्या स्वतःच्या आईच्याच वयाच्या होत्या आणि तिच्यासाठी आईसारख्याच झाल्या.

त्या नेपल्सच्या एका सरदार घराण्यातल्या होत्या आणि त्या भागात कार्यरत असलेल्या गृह मंत्रालयाच्या एका वरिष्ठ अधिकाऱ्याशी त्यांचे लग्न झाले होते. त्यांना तीन मुलेही होती, माझ्या आईपेक्षा थोडीशीच लहान.

त्यांच्याकडेच एका सकाळी माझ्या आईने कबूल केले की तिची मासिक पाळी विचित्रपणे लांबली आहे. ती नेहमी नियमित असे.

तिला सतत लघवीला का जावेसे वाटते हे कळत नाही, हे तिच्याकडून ऐकल्यावर Nora नी तिला मिठी मारली आणि म्हणाल्या:

“पोरी, तू गरोदर आहेस.”

माझे वडील घरी आले, तेव्हा तिने काहीच न सांगायचे ठरवले.

तिला त्यांची प्रतिक्रिया पाहायची होती, पण त्यांना सांगण्यासाठी ती ईस्टरची वाट पाहत होती.

आणि तिने तसेच केले.

तिने त्यांच्या हातात त्यांचे ईस्टर अंडे दिले आणि म्हणाली:

“मी गरोदर आहे. आपल्याला Reggio Calabria ला जावे लागेल. माझे मूल इथे जन्मावे असे मला वाटत नाही. मला माझे कुटुंब माझ्याजवळ हवे आहे.”

बदली इतकी सोपी नव्हती.

त्यासाठी कामाशी संबंधित कारणांसाठी कंपनीची मंजूरी लागत असे आणि ती त्यानंतरच होऊ शकत असे.

माझ्या वडिलांना वाटले की ते थोडा वेळ काढू शकतील.

पण डिसेंबर 1963 मध्ये माझी आई एका बसमध्ये बसली आणि एकटीच आपल्या आई-वडिलांच्या घरी निघून गेली, आणि तिथे 11 जानेवारी 1964 रोजी तिने Teresa ला जन्म दिला.

Teresa जन्माला आली आणि ही बातमी कुटुंबात पसरली, तेव्हा नातेवाईकांनी तिला भेटायला यायला आठवडे लावले.

त्यामुळे एक स्त्री म्हणून तिचा अभिमान दुखावला गेला आणि तिने भविष्याबद्दल एक निर्णय घेतला.

तिच्या सासूशी आणि नणंदेशी तिचे नाते पुन्हा कधीच पूर्वीसारखे राहिले नाही.

राग उरला, तिच्या डोळ्यांमागे दाबून ठेवलेला.

दरम्यान, बदलीचा अर्ज आपल्या गतीने पुढे सरकत राहिला, आणि मे 1964 मध्ये माझ्या वडिलांना त्यांची दुसरी ईस्टर भेट मिळाली.

माझ्या आईला पुन्हा दिवस गेले होते.

Reggio Calabria – 1964

सप्टेंबर 1964 मध्ये कंपनीची बदली अखेर मंजूर झाली आणि ते Reggio Calabria ला राहायला गेले.

पण आपल्या आईशी असेल अशी तिने अपेक्षा केलेले सुखद नाते कधीच जुळले नाही. तिची आई हुकूम गाजवणारी होती आणि तिने आपली सत्ता किंवा अधिकार कधीच कोणाच्या हाती सोपवला नाही. तिचे वडील हेच एकमेव होते, जे तिचे लाड करत आणि तिचे हट्ट पुरवत, आणि त्यानंतर तिने जे काही केले, ते सगळे त्यांच्यावरच अवलंबून होते.

21 फेब्रुवारी 1965 होता.

फुटबॉलचे मैदान.

रेजिना विरुद्ध कोसेन्झा.

माझे वडील आणि माझे काका प्रेक्षकांत बसले होते, तेव्हा उद्घोषकाने जाहीर केले की कोणी Vincenzo Frega यांना तातडीच्या निरोपासाठी प्रवेशद्वारावर बोलावले आहे.

त्यांना वाटले ही थट्टा आहे आणि ते आहे तिथेच बसून राहिले.

मग दुसरी घोषणा आली:

“Vincenzo, आम्ही सामना थांबवू शकत नाही, आणि तुमच्या पत्नीच्या प्रसूतिवेदनाही थांबवू शकत नाही. कृपया घरी जाल का? तुमचा मुलगा जन्माला येतो आहे.”

सगळे हसले.

ओशाळून त्यांनी, तो माणूस आपण नाहीच, असे दाखवले.

माझ्या वडिलांच्या आशीर्वादाने मी या जगात आलो.

“तुला मुलगा हवा होता आणि तो आला आहे. पण हा तुझ्या आयुष्याचा कूस ठरेल.”

सगळ्यांना लगेच कळवण्यात आले, आणि ते जणू तीन ज्ञानी पुरुषच असल्यासारखे आले.

मुलाचा जन्म हा कुटुंबाचे नाव पुढे चालू राहण्याची हमी देणारी घटना मानली जात असे, पण स्त्रीशिवाय पुरुष अपूर्ण असतो, याचा विचार करायला कोणीच कधी थांबले नाही.

पुढची बासष्ट वर्षे मी हेच समजावून सांगण्यात घालवणार होतो.

काहीही असो, हातोडा आणि विव्यापेक्षा कूस बरा.

दोन हजार वर्षांपूर्वीच्या माझ्या सहकाऱ्याला समजून घ्यायला आणि तिथे वर गोष्टी कशा असतील हे जाणायला मला एवढेच पुरेसे होते.

Reggio Calabria – 1965

Gianna फक्त एकोणीस वर्षांची आहे.

तिला दोन मुले आहेत, Gillette साठी काम करणारा नवरा आहे, आणि गृहिणी होण्याची तिची अजिबात इच्छा नाही.

घराचे नियम आधीच ठरलेले आहेत.

पगार आणि कंपनीचे सगळे भत्ते तिच्या हातातून जातात.

माझे वडील Gillette च्या खर्चाच्या परताव्यावर जगतात, कारण ते सतत काम करत असतात आणि कधीही बसून गोठ्या खाजवत नाहीत.

ती चलनबाजारावर लक्ष ठेवू लागते, कारण दर महिन्याला माझे वडील इटलीतली एक विक्री स्पर्धा जिंकतात आणि मिलानचे मुख्यालय बक्षीस म्हणून सोन्याची सॉव्हरिन नाणी पाठवते.

मग सेल्स डायरेक्टर घरी शयनगृहाचा संपूर्ण संच पाठवतात.

खऱ्या बीच लाकडाचा.

जोडलेले पलंग.

गाद्या.

उशा.

ब्लॅकेट आणि रजया.

उन्हाळ्याच्या चादरी आणि हिवाळ्याच्या चादरी.

सगळे एका अनोख्या शैलीत घडवलेले, की ही गोष्ट सांगितली जाते तेव्हा तेव्हा लोक अवाक होतात.

पण तिला भीती वाटते.

तिला स्थैर्य दिसत नाही.

आणि तिला दोष तरी कोण देईल?

शुक्रवारी संध्याकाळी, माझे वडील दारातून आत येताच ती म्हणते:

“मला दोन मुले आहेत. मला नवी गाडी हवी आहे.”

“पण तुझ्याकडे ड्रायव्हिंग लायसन्स नाही. तू ती चालवणार कशी?”

“उद्या तू मला नवी गाडी घेऊन देणार आहेस. मला Simca 1000 हवी आहे. पाच दरवाजांची.”

तिला कोणीच आवरू शकत नसे.

कोणी प्रयत्न केला असता, तर आयुष्य जिवंत नरक झाले असते.

सर्वात चांगला उपाय म्हणजे दुसऱ्या दिवशी डीलरकडे जाणे, अठरा लाख लिराचा चेक लिहिणे, विमा काढणे आणि चाव्या तिच्या हाती देणे.

तो निर्णय योग्य ठरला.

बारा दिवसांनी तिच्याकडे ड्रायव्हिंग लायसन्स होते.

तिने ते कसे जमवले, हे कोणालाच कधी कळले नाही.

दरम्यान, तिच्या आईच्या शिवणकामाच्या व्यवसायाने व्यापलेल्या सगळ्या जागा तिच्या वडिलांच्या मालकीच्या होत्या.

आपल्या लाडक्या मुलीबद्दल त्यांच्या मनात हळवा कोपरा होता.

काही मिनिटेच पुरली.

“बाबा, आईच्या शिवणकामाच्या दुकानात मला जागा करून द्या. सहा महिन्यांत मी लोकर आणि शिवणसाहित्याचे दुकान उघडणार आहे.”

दोघांचे एकमत झाले.

फक्त काही हालचाली करून माझ्या आजोबांनी आपल्या पत्नीला एका वेगळ्या जागेत हलवले आणि आपल्या मुलीला दोन स्वतंत्र दुकानगाळे दिले.

ती घरी गेली आणि माझ्या वडिलांना म्हणाली की तिला तीस लाख लिरा हवे आहेत.

आणि त्यांना घर विकत घ्यायचे आहे, असे निमित्त सांगून त्यांनी ते पैसे आपल्या आई-वडिलांकडे मागावेत.

माझ्या वडिलांनी तिच्या खेळात साथ दिली.

पैसे आले.

आणि दुकानावरचा फलकही:

LANA BBB DI GENNY

पण तिला नगरपालिकेचा व्यवसाय परवानाही हवा होता, आणि तो तिच्याकडे नव्हता.

1960 च्या दशकाच्या अखेरीस नोकरशाही फारशी कार्यक्षम नव्हती.

तो एक बोगदा होता, जो राजकारणाच्या आत राहत असे आणि राजकारणातूनच प्रवास करत असे.

त्या सोमवारी सकाळी तिने माझ्या वडिलांना एक दिवस सुट्टी घेऊन आमच्यासोबत घरी राहायला सांगितले.

मग ती निघून गेली.

वाळवंटावरून वाहणाऱ्या वाऱ्यासारखी.

तो सरकतो आहे हे तुम्हाला जाणवते, पण तो नेमका कुठल्या नरकातून आला, याची तुम्हाला कल्पना नसते.

ती नगरपालिकेत गेली.

तिथे तिला एक कारकून भेटला, जो तिने परवाना मागितल्यावर तिला जवळजवळ हसणारच होता.

पुढच्याच क्षणी तिने त्याच्या कोटाची कॉलर धरली होती, त्याला खिडकीच्या काउंटरमधून अर्धा बाहेर ओढले होते, आणि पाच माणसे तिला त्याच्यापासून दूर करायचा प्रयत्न करत होती.

तेवढ्यात महापौर योगायोगाने तिथून जात होते.

त्यांचे नाव Pietro Battaglia होते.

पुढे ते अनेक कार्यकाळ इटलीच्या संसदेत होते.

त्यांनी ते दृश्य पाहिले, माझ्या आईचा हात धरला आणि तिला आपल्या कार्यालयात बोलावले.

दहा मिनिटांनी ती तक्ता XV चा व्यापारी परवाना हातात घेऊन बाहेर पडली.

स्पष्ट सांगायचे तर, इटलीत हायपरमार्केट उघडण्यासाठी लागणारा हा परवान्याचा प्रकार होता — सर्वोच्च स्तर, राजकीय ओळखींशिवाय मिळवणे सहसा अशक्य.

व्यवसायाने भरारी घेतली.

विक्री प्रतिनिधी बाहेर रांग लावू लागले.

शेवटी एका सहकाऱ्याने माझ्या वडिलांना सांगितले:

“तुम्हाला माहीत आहे, Reggio Calabria मध्ये एक दुकानदारीण आहे, जी प्रत्येक विक्री प्रतिनिधीला सळो की पळो करून सोडते.”

आणि माझ्या वडिलांनी उत्तर दिले:

“हो, मला माहीत आहे. अनेकांनी मला तिच्याबद्दल सांगितले आहे.”

पण ती आपली पत्नी आहे, हे त्यांनी कधीच सांगितले नाही.

दुकानाने स्वतःचे एक आयुष्य घडवले.

शहराच्या कानाकोपऱ्यातून लोक तिथे खरेदीला येत.

पुरुषांची कॉलर धरून त्यांना भिंतीवर आपटणारी स्त्री.

ते सरकारी नोकर असोत की माफियातले लोक, फारसा फरक पडत नसे.

तिचे नाव शहरभर घुमत होते.

GILLETTE पुरुषाची पत्नी.

नियंत्रण

एका सकाळी शहरातल्या एका प्रशस्त रस्त्यावर एका ट्रकचालकाने निष्काळजीपणे गाडी वळवली.

ट्रकने माझ्या आईच्या गाडीचा दरवाजा अडकवला आणि उखडून काढला.

तिने हॉर्न वाजवला, पण त्याचा काही उपयोग झाला नाही.

काय घडले हे चालकाच्या लक्षातच आले नाही आणि तो पुढे जात राहिला, आणि गाडीचे बरेच नुकसान झाले.

शेवटी तो थांबला आणि या साल्या बायकांना गाडी चालवता येत नाही, असे ओरडत रस्त्यावर उतरला.

बायकांनी घरी राहून मुले वाढवलेली बरी, असे त्याने मोठ्याने जाहीर केले.

मग, गाडीच्या स्टिअरिंगमागे बसलेल्या माझ्या आईकडे थेट पाहत, त्याने एखाद्या माफिया गुंडाच्या थाटात तिच्यावर शिव्या आणि धमक्यांचा भडिमार केला.

मागच्या सीटवर माझी बहीण होती, चार वर्षांची, आणि मी, तीन वर्षांचा.

तिने आम्हाला हलू नका असे सांगितले.

ती लगेच परत येईल, असे.

बाहेर नेमके काय घडले, हे आम्हाला कधीच कळले नाही.

आम्हाला एवढेच माहीत आहे की तो माफिया गुंड शेवटी माझ्या आईसमोर गुडघे टेकून बसला, तिच्या हाताचे चुंबन घेत आणि क्षमा मागत.

पुढच्या दिवसांत दुकानातल्या ग्राहकांची संख्या विलक्षण वाढली.

इतके लोक दारातून आत येऊ लागले की शेवटी माझ्या वडिलांनी विचारले, ती योग्य नफा लावते आहे की माल सरळ फुकट देऊन टाकते आहे.

ते घरी बसतात न बसतात तोच ती म्हणाली:

“उद्या Fiat च्या डीलरकडे जा आणि मला पांढरी FIAT 124 Special घेऊन दे, 1400 इंजिन, चार दरवाजे.”

“पण Gianna,” माझ्या वडिलांनी उत्तर दिले, “तिची किंमत किती आहे, माहीत आहे का तुला?”

“छत्तीस लाख पन्नास हजार लिरा. आता तू पैसे भर. Simca चे, जी दुरुस्त होऊ शकत नाही, विम्याचे पैसे आले की मी तुला परत करीन.”

तेवढे पुरेसे होते.

बारा तासांच्या आत ती कोरी करकरीत गाडी बाहेर उभी होती.

फक्त एकच टिप्पणी झाली:

“लोक मला सांगतात की कॅलाब्रियात ही गाडी दरोड्यांसाठी वापरतात, कारण ती वेगवान आहे आणि पटकन प्रतिसाद देते. तुला ती कशाला हवी आहे?”

तिने त्यांच्याकडे गंभीरपणे पाहिले आणि उत्तर दिले:

“बघशीलच.”

आणि सकाळी ते कामावर निघाले की ती नेहमी विचारत असे:

“आज कुठे चाललास? दुपारचे जेवण कुठे घेणार आहेस?”

ते उत्तर देत की कदाचित ते एकशे वीस किलोमीटर दूर असतील.

आणि आम्ही तिघे अचानक तिथे हजर होत असू.

त्यांना वाटे ते प्रेम आहे.

ती फक्त आपल्या मालमतेवर लक्ष ठेवत होती.

मग, ही सवय सुटू नये म्हणून, तिने नियंत्रणाची तीच पद्धत माझ्यावर लागू करायचा प्रयत्न केला.

आमच्यापैकी कोणीच कधी जिंकले नाही.

ना ती.

ना मी.

तिचा विश्वास होता की नियंत्रण वंचित ठेवून आणि मारहाण करून चालवले जाते.

पहिल्याचा माझ्यावर फारसा परिणाम झाला नाही, कारण मी माझ्या गरजा लगेच दुसऱ्या कशाकडे तरी वळवत असे, आणि त्यामुळे ती वेडीपिशी होत असे.

दुसरे तर मला जाणवतच नसे.

मी प्रतिक्रिया देत नसे.

मी रडत नसे.

मी शिव्या देत नसे.

वेदनेवर माझे नियंत्रण होते.

वर्षानंतर, त्याच नियंत्रणामुळे मला इतर अडचणींवर मात करायला मदत होणार होती.

आम्ही दोघे एकसारखे आहोत, असेच तिला नेहमी वाटत असे.

पण माझा एक भाग माझ्या वडिलांचा आहे, हे तिने कधीच स्वीकारले नाही.

आणि ते कृतीने जिंकले.

आणि शांततेने.

क्षेत्रात

शुक्रवारी संध्याकाळी, आठवड्याचे विक्रीचे आकडे पाठवल्यानंतर डिस्ट्रिक्ट मॅनेजरच्या एका फोनने त्यांना विचारात पाडले: महाराज, Gillette Italia चे सेल्स डायरेक्टर Raffaele Di Tullio, त्यांच्यासोबत तीन दिवस क्षेत्रात घालवणार होते, आणि भेट सोमवारी सकाळी 7:30 वाजता Reggio Calabria मधील Excelsior हॉटेलमध्ये ठरली होती.

आठवड्याच्या कार्यक्रमात शहरभर विक्रीच्या भेटी आणि आसपासच्या उपनगरांत काही भेटी होत्या. जुलैचा मध्य उलटला होता आणि तो भाग किती तापू शकतो हे सगळ्यांना माहीत होते, म्हणून माझ्या आईने त्यांच्या बॅगेत दुसरा शर्ट सरकवला आणि सांगितले की दुपारच्या जेवणाआधी ताजेतवाने होऊन कपडे बदलणे चांगले.

ते पूर्ण गणवेशात भेटीला पोहोचले: निर्दोष निळा सूट, फिकट निळा शर्ट, टाय, आणि ज्या माणसाने त्यांना नोकरी दिली होती, त्याच्याप्रति असायला हवा तो सगळा आदर.

तो अत्यंत उष्ण दिवस होता, आणि दोघेही घामाने निथळले. तरीही भेटींच्या दरम्यान प्रत्येक संभाषणाचा केंद्रबिंदू विक्रीचे आकडे नव्हते. चर्चा फिरत होती ती ते आनंदी आहेत का, आपल्या कौटुंबिक आयुष्याबद्दल त्यांना काय वाटते, आणि ते कंपनीत कसे रुळत आहेत, याभोवती.

दुसऱ्या दिवशी माझे वडील क्षेत्रभेटीच्या दुसऱ्या दिवसासाठी परत आले. परिस्थिती नीट न ओळखल्यामुळे असो किंवा आपल्या आकड्यांवर फार विश्वास ठेवल्यामुळे असो, त्यांच्याकडून एक चूक झाली. ते तोच सूट घालून आले, जो वाळलेला असला तरी त्यावर आदल्या दिवशीच्या घामाच्या खुणा स्पष्ट दिसत होत्या.

Di Tullio यांनी त्यांच्याकडे एक दीर्घ क्षण पाहिले, काहीच बोलले नाहीत, आणि मग त्यांना एका कॅफेत कॉफी घ्यायला बसण्याचे आमंत्रण दिले.

“Vincenzo,” ते म्हणाले, “Gillette पाती विकत नाही. Gillette विश्वास विकते. माणूस रोज सकाळी स्वतःच्या गळ्यावर पाते तेव्हाच ठेवेल, जेव्हा ते पाते विकणाऱ्या माणसावर त्याचा विश्वास असेल. आणि विश्वासाची सुरुवात स्वच्छ शर्टपासून होते.”

माझ्या वडिलांनी उत्तर दिले नाही. त्यांना समजले.

त्या रात्री ते घरी आले आणि माझ्या आईला म्हणाले की ती बरोबर होती. पुन्हा एकदा.

तीच चूक त्यांनी कधीही दुसऱ्यांदा केली नाही.

तिसऱ्या दिवशी Di Tullio यांनी Excelsior समोर त्यांच्याशी हस्तांदोलन केले आणि म्हणाले: "तुम्ही खूप पुढे जाल. कारण तुम्ही ऐकता."

तो धडा कुटुंबाची संहिता बनला.

माझी आई जे दिसू शकत होते, त्या सगळ्यावर नियंत्रण ठेवत असे. परवाना, दुकाने, गाड्या, पैसा.

माझे वडील जे दिसू शकत नव्हते, त्या सगळ्यावर नियंत्रण ठेवत. उदाहरण, शांतता, सहनशक्ती, दोन दिवस रक्ताचे पाणी करूनही निर्दोष रूपात हजर होण्याची प्रतिष्ठा.

विवाह म्हणजे हेच, हे समजायला मला साठ वर्षे लागली.

एक व्यक्ती, जी परवाना मिळवण्यासाठी कारकुनाची कॉलर धरते.

आणि दुसरी व्यक्ती, जी आपल्या कंपनीला आपली लाज वाटू नये म्हणून सार्वजनिक स्वच्छतागृहात आपला शर्ट बदलते.

GILLETTE विवाह

विवाह म्हणजे वचन नाही. ते एक पाते आहे.

ते काळजीपूर्वक हाताळले, तर ते तुम्हाला बासष्ट वर्षे रोज सकाळी स्वच्छ दाढी देते.

ते निष्काळजीपणे हाताळले, तर ते तुमचा गळा कापते.

माझ्या वडिलांनी आणि माझ्या आईने एकमेकांना कधीच कापले नाही.

ते फक्त शिकले, दिवसेंदिवस, ते पाते एकत्र कसे धरायचे.

Ferdinando Frega
Gillette Man ✂️